

Павелчо зарови глава въ майчини скути и заплака
— Какво ти е, миличъкъ? — го попити майката.
— Страхъ ме е да си легна . . . тихо прошепна той.

Майка му го прѣгърна, цѣлуна го по насълзеното лице и каза:

— Но азъ още не съмъ свършила приказката. Стефка се признала прѣдъ баба си и вече не взимала скришно нищо. Оттогава вече не сънувала този страшенъ сънъ и всички я обикнали.

— И азъ вече нѣма ла взимамъ скришно захаръ . . . Нищо нѣма да взимамъ . . . Мамо, моля ти се, прости ме! . . ., шепнѣше Павелчо.

— Добрѣ стори, че се призна. А азъ набѣдихъ котката. Иди си, миличъкъ, сега да спишъ . . . Лека нощ. Азъ те вѣрвамъ, че ти ще устоишъ на обѣщанието си.

И наистина, Павелчо удържа обѣщанието си

М. П. Н. въ

